

meget misvillende. Det er bekendt, at det Forslag, som nu er under Forhandling, i Foraaret 1855 blev udsendt over Landet med Opfordring til at tiltræde det, og det var jo at vente, at det, udgaaet fra 12 anseede og hæderlige Mænd, der repræsenterede meget forskellige Retninger, vilde finde en temmelig almindelig Indgang. Dette skete imidlertid ikke. Jeg veed ikke rettere — den ærede Forslagsstiller vil i alt Fald kunne oplyse det nøiere — end at Forslaget kun vandt 900 Underkrifter. Den ærede Forslagsstiller vil vistnok ikke indrømme, at dette Udbytte var tarveligt; han vil sandsynligvis påstå, at det har Meget at betyde; at disse 900 Stemmer ikke skulle tælles, men veies, at de repræsenterer den største Dygtighed og Intelligens i Folket, de egentlig stemmeberettigede Medlemmer deri, dem, hos hvem Folketings Lære og Trang var kommen til klareste Bevidsthed. Men det bør da ikke oversees, at en saare betydelig Deel af disse Stemmer tilhørte Geistligheden, nemlig 200 saavidt mig bekendt, og Resultatet synes altsaa at være, at medens Forslaget vandt en temmelig stor Indgang hos Geistligheden, idet omtrent $\frac{1}{3}$ af denne Stand sluttede sig dertil, vandt det kun en saare ringe Indgang hos Folketings Læge Medlemmer. Men, hvad nu Geistligheden angaaer, saa viser der sig den Mærkelighed, at Forslaget alligevel faldt ved disse Landesmoder i Aar, til hvis Forhandlinger Geistligheden havde en saa fri og uhindret Adgang. Disse 200 Geistlige maatte jo vel efter den ærede Forslagsstilleres Forudsætning antages at være de meest fremragende, de meest stemmeberettigede i denne Stand, og det maatte altsaa ogsaa forudsættes, at de fremfor Nogen vilde give Møde ved Landesmoderne, og at de ved deres Udtalelsers Styrke og deres Grundes Vægt vilde have beredt Forslaget en bedre Skæbne. Men alligevel faldt det, uden at der, saavidt mig bekendt, har været kæmpet med nogen synnerlig Styrke for det. Det Alternativ synes altsaa at frembyde sig, at enten have disse 200 Geistlige dog ikke hørt til de mest stemmeberettigede; ikke repræsenteret den største Intelligens og Dygtighed hos Geistligheden, eller ogsaa at de i den mellemlige

gælde Tid have forandret deres Mening om Forslaget, at de ved nøiere Undersøgelse havde fundet, at det frembød overveiende Bænelighed. Det ubestridelige Resultat forekommer mig saaledes at maatte blive dette, at Forslaget vel har vundet en enten mindre betydende eller kortvarig Interesse hos Geistligheden, men at det saagodt som ingen Interesse har vundet hos Folketings Læge Medlemmer, blandt hvilke det end ikke har formaaet at vinde eet Individ for hvert Pastorat. Jeg veed saaledes ikke, hvad den ærede Forslagsstiller ved nu atter at føre Forslaget frem egentlig har at støtte sig til uden sin egen stærke Interesse for Sagen, der vel har fuld subjektiv Berettigelse, men dog ikke den fornødne objektive Betydning. Han vil maaskee svare, at han endnu betragter Sagen som Folkets og Folketings, og at han derfor med god Fortrosthed fører den frem for Rigsdagen som Folkets Repræsentation, der da ogsaa maa antages at repræsentere den overveiende Fleerhed af Folket, der hører til Folketings. Men hvorledes den ærede Forslagsstiller, efter at have tabt sin Sag med Landesmoderne, kan appellere til Rigsdagen, indanke for denne en Sag, der just hviler paa den Forudsætning, at Rigsdagen ikke er Folketings rette Repræsentation, hvorledes han kan gjøre dette uden Selvmodsigelse, det indseer jeg ikke. Jeg holder mig forvisset om, at den danske Rigsdag, der hidtil med saa varsom Haand har taget paa alle kirkelige Sager, vel vil vogte sig for at træffe nogen kirkelig Afgørelse i sit Modsatning til den Betænkning, som foreligger fra de forhaandenværende kirkelige Organer. Hvorfor driver dog den ærede Forslagsstiller saa stærkt paa denne Sag? Han veed dog godt, at Folketings glemmer fjærende Modsatninger i sit Skjød, og at Striden mellem to meget forskellige Retninger er blusset op med fornyet Hestighed. Mærker han det Duffe og det Haab, at det ved en saadan Repræsentation skal lykkes Majoriteten at beherske Minoriteten, da troer jeg, at det vil vise sig, at en saadan paatvungen Repræsentation vil føre til en meget betydelig Udtrædelse af Folketings, og saaledes mod den ærede Forslagsstilleres Hensigt virke opløsende og svækkende, istæ-